

Arrest

nr. 282 265 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. ELMOUDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in de zomer van 2017 toe op het Schengengrondgebied op basis van een Nederlands visum type C.

1.2. Verzoeker diende op 8 juli 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse schoonbroer.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 9 december 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoeker diende op 19 januari 2021 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Verzoeker diende op 7 juli 2021 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Verzoeker diende op 12 mei 2022 een vierde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van dezelfde referentiepersoon.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 mei 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 17 mei 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: E.(...) K.(...)

Voornaam: J.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om

het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Betrokkenes echtgenote (O.(...) C.(...)a) en kinderen (E.(...) K.(...) R.(...) en B.(...)) hebben evenmin recht op verblijf in België. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkenen en hun kinderen Marokko pas in maart 2018 (slechts iets meer dan 4 jaar geleden) verlieten. Hun kinderen zijn slechts 7 en 10 jaar oud. Hun zeer jonge leeftijd maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Nergens blijkt uit het dossier dat een scholing van betrokkenes kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2020 dat hem op 10.12.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer (O.(...) C.(...)) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 08.07.2020 werd geweigerd op 09.12.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierna diende betrokkene nog op 19.01.2021, 07.07.2021 en op 24.12.2021 een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde schoonbroer. Deze aanvragen werden op 12.05.2021, 17.11.2021 en 12.05.2022 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag de nodige bewijsstukken voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §1, 11°, 1, §2, 4° en 6°, 62, §2, 74/13 en 74/14, 1° en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle 5 relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als47: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75)

Een andere definitie die in de rechtsleer wordt aangereikt luidt als volgt: "De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen". (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 320)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt volgens het arrest van Cassatie van 27 maart 1992 in dat "de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 7, alinea 1, 1° Vw., waarvan de rechtvaardiging, wat deze rechtsgrond an sich betreft, door verzoeker niet wordt betwist.

Verder vermeldt de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 Vw en in dit verband er tevens een toetsing aan artikel 8 EVRM plaatsvond.

Artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Voor zover verwerende partij kan worden bijgetreden in de stelling dat verzoeker een jonge gezonde man is, dient evenwel opgemerkt te worden dat verwerende partij geen juiste beoordeling maakte voor wat zijn gezins- en familieleven betreft, of althans blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in het kader van deze beoordeling rekening heeft gehouden met alle in het dossier aanwezige elementen.

Verwerende partij merkt op dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond naast de louter affectieve banden teneinde de bescherming van artikel 8 EVRM te genieten.

Aangezien, zo blijkt uit het administratief dossier, verzoeker met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen sedert 08.07.2020 officieel (en de facto weliswaar sinds veel langer) inwoont bij de referentiepersoon en tevens uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon aanzienlijke geldstortingen deed ten gunste van verzoeker en zijn gezin. Voor wat betreft de meeste recente stortingsbewijzen die zich in het administratief dossier bevinden gaat het om bedragen van € 2.000,00 per maand dewelke door de referentiepersoon aan zijn zuster (de echtgenote van verzoeker) worden overgemaakt ter financiële ondersteuning van haar en haar gezin (zo blijkt immers uit de gebruikte mededelingen van deze stortingen: "onderhoudskosten mijn zus en haar gezin") in de maanden augustus tot en met oktober 2021. Met deze elementen houdt verwerende partij in haar beslissing totaal geen rekening, zij maakt er zelfs geen melding van.

Verwerende partij heeft in de eerdere beslissing tot weigering van verblijf dd. 09.12.2020 de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie van verzoeker en de referentiepersoon betwist.

De geldstortingen die voorliggen voor de maanden augustus - oktober 2021 dateren evenwel van na deze beslissing en vormen, gelet op de hoegrootheid van de bedragen en de meegedeelde finaliteit van deze stortingen, minstens, een begin van bewijs van een zekere afhankelijkheid. Uit niets blijkt dat verwerende partij deze bedragen in overweging heeft genomen en de betekenis ervan beoordeeld heeft. Vermits deze gegevens gekend zijn door verwerende partij (de stukken dienaangaande bevinden zich immers in het administratief dossier) had zij hierover nochtans standpunt moeten innemen.

Louter stellen dat er sprake dient te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid zonder de gegevens in het administratief dossier die hierop gebeurlijk kunnen wijzen te beoordelen, volstaat geenszins. De bestreden beslissing schendt bijgevolg de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Er wordt aan verzoeker geen enkele termijn toegestaan om gevolg te verlenen aan het bevel hetgeen in cosu niet in overeenstemming is met de wet.

De bestreden beslissing steunt zich op artikel 74/14 vreemdelingenwet voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nl.:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken is volgens verwerende partij te steunen op artikel 1, §2, 4° en 6° Vw.:

4°: de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

6°: betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Aangezien artikel 74/14 Vw. luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het af ronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4°(...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Aangezien deze bepaling een omzetting betreft van artikel 7 van de RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn).

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

8 De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbonden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

In artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn worden een aantal definities gegevens waaronder:

7. „risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §1, 11° Vw. definieert het risico op onderduiken als volgt:

Het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt; of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)"

In casu wordt het risico op onderduiken geënt op:

"4°: de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden"

Volgens verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 10.12.2020. Hij leverde niet het bewijs hieraan gevolg te hebben verleend terwijl hij nochtans via de Sefor brochure door de stad Antwerpen in kennis werd gesteld van de draagwijdte van dit bevel en geïnformeerd werd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Volgens verwerende partij had verzoeker moeten weten dat een attest van immatriculatie dat hij later ontving in het kader van de navolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

"6°: betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend."

Volgens verwerende partij heeft verzoeker misbruik gemaakt van de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 aangezien hij vier keer achter elkaar een verblijfsaanvraag indient in functie van zijn Nederlandse schoonbroer terwijl reeds de eerste aanvraag werd geweigerd en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten (betekend aan verzoeker op 10.12.2020).

Volgens verwerende partij misbruikt verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Aangezien verwerende partij tegenstrijdig motiveert daar waar zij enerzijds stelt dat een attest van immatriculatie louter een proceduredocument is (waaruit blijkt dat een verblijfsaanvraag in behandeling is) en geenszins een verblijfstitel en dat verzoeker dit behoorde te weten en anderzijds stelt dat verzoeker de procedure misbruikt teneinde over het attest van immatriculatie te beschikken hetwelk hem toelaat tijdelijk op het grondgebied te verblijven.

Verzoeker wordt m.a.w. verweten misbruik te maken van de wetgeving teneinde over een AI te beschikken aangezien dit een (tijdelijke) verblijfstitel is terwijl anderzijds hij volgens verwerende partij had moeten weten dat dit AI eigenlijk geen (tijdelijke) verblijfstitel is.

Los van de vraag wat de precieze draagwijdte is van het attest van immatriculatie dient te worden vastgesteld dat de redenering en motivering van verwerende partij tegenstrijdig en dubbelzinnig is en bijgevolg door verzoeker niet begrepen wordt.

Verzoeker heeft inderdaad een nieuwe aanvraag ingediend na de eerste weigering en bekwam wederom een weigering, zij het zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wat eveneens geldt voor 11 de twee latere aanvragen. Hij begrijpt niet dat hij thans verweten wordt zodanig te hebben gehandeld terwijl hij naar aanleiding van de navolgende aanvragen na de eerste weigering met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.12.2020 telkens opnieuw een tijdelijke machtiging verkreeg om op het grondgebied te verblijven en geen enkele van de navolgende weigeringsbeslissingen gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 09.12.2020 en de termijn voor vrijwillig vertrek (30 dagen) hieraan gekoppeld is inmiddels reeds lang verstreken. Dit doet des te meer vragen rijzen naar de reden waarom naar aanleiding van de tweede, de derde én de vierde aanvraag telkens een weigeringsbeslissing werd getroffen zonder bevel om het grondgebied te verlaten om nadien, geheel los van de beoordeling van de verblijfsaanvraag, alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten betekend te krijgen, zij het zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nieuwe elementen aangevoerd heeft nu uit een e-mailbericht dd. 17.11.2021 van de stad Antwerpen aan verwerende partij blijkt dat onder de bijlagen gevoegd bij dit bericht onder meer zich een werkbepoort bevinden alsook bijkomende stukken van afhankelijkheid van de referentiepersoon, met name aanzienlijke geldstortingen (€ 2.000,00 per storting) voor de maanden augustus, september en oktober 2021. Uit het dossier blijkt niet duidelijk wanneer precies deze documenten door verzoeker werden meegedeeld. Het feit dat hij achteraf nogmaals een nieuwe aanvraag heeft gedaan wordt mogelijks mede door de onderliggende omstandigheden die deze documenten aantonen, verantwoord.

Gedurende al de tijd dat verzoeker zich veruitwendigd heeft ten overstaan van het lokale bestuur (stad Antwerpen) en bijgevolg tevens ten overstaan van verwerende partij verbleef verzoeker op hetzelfde adres, zij het tot aan de laatste en vierde aanvraag alwaar hij inmiddels verhuisd was naar een nieuw adres, wat uiteraard tevens kenbaar werd gemaakt aan de overheid.

Artikel 1, §2 Vw. bepaalt dat het risico op onderduiken reëel en actueel moet zijn alsook dat er een individueel onderzoek moet plaatsvinden waarin rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het individuele geval.

In hoofde van verzoeker dient ook te worden vastgesteld dat hij op het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.12.2020 geen terugkeer- en / of verwijderingsmaatregel meer opgelegd kreeg en anderzijds zijn navolgende aanvragen tot machtiging tot verblijf telkens werden ontvangen en in overweging genomen, zij het geweigerd, doch zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet hierop kan maar bezwaarlijk gesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat om de enkele reden dat hij geen gevolg verleende aan het ene bevel dd. 09.12.2020 en dus van bijna twee jaar geleden

hetwelk werd gevolgd door opeenvolgende weigeringsbeslissingen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst naar het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie:

Het al dan niet bestaan van een „risico op onderduiken” is een doorslaggevend element om te bepalen of al dan niet een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend en om te beslissen over de noodzaak van bewaring.

De lidstaten moeten dit risico op onderduiken inschatten op basis van objectieve criteria die in hun nationale wetgeving zijn vastgelegd. Dit wordt indirect bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C-528/15, Al Chodor (1), die verband hield met de definitie van „risico op onderduiken” in artikel 2, onder n), (2) van de Dublinverordening, welke tekst in wezen identiek is aan de definitie in artikel 3, lid 7, van de terugkeerrichtlijn. In dat arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat deze objectieve criteria duidelijk moeten worden vastgelegd in dwingende bepalingen van algemene strekking en dat vaste nationale rechtspraak waarin een consistente administratieve praktijk wordt bevestigd, niet kan volstaan. Het Europees Hof van Justitie heeft ook geconcludeerd dat bij gebreke van dergelijke criteria in juridisch bindende bepalingen van algemene strekking de bewaring onwettig moet worden verklaard. De lidstaten beschikken over een ruime vrijheid bij het vaststellen van die criteria, maar dienen terdege rekening te houden met de volgende criteria als aanwijzingen dat een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land mogelijk zal onderduiken: — het ontbreken van documenten; — het ontbreken van een verblijfplaats; vaste woonplaats of betrouwbaar adres; — verzuim zich bij de bevoegde autoriteiten te melden; — de expliciete vermelding van de intentie om de terugkeergerelateerde maatregelen (bijvoorbeeld een terugkeerbesluit of maatregelen ter voorkoming van onderduiken) niet te zullen naleven; — het bestaan van een veroordeling wegens een strafrechtelijke inbreuk, met inbegrip van een ernstige strafrechtelijke inbreuk in een andere lidstaat (3); — lopende strafrechtelijke onderzoeken en procedures; — niet-naleving van een terugkeerbesluit, inclusief met een verplichting om binnen de termijn voor vrijwillig vertrek terug te keren; — voorafgaand gedrag (bv. ontsnapping); — gebrek aan financiële middelen; — tegen de betrokkene is een terugkeerbesluit uitgevaardigd door een andere lidstaat; — niet-naleving van de verplichting om naar het grondgebied van een andere lidstaat te gaan die een geldige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf heeft verleend; — illegale binnenkomst op het grondgebied van de EU-lidstaten en de met Schengen geassocieerde landen. In nationale wetgeving kunnen andere objectieve criteria worden vastgelegd om te bepalen of een risico op onderduiken bestaat. Overeenkomstig de algemene beginselen van het Unierecht, met name het evenredigheidsbeginsel, moeten alle op grond van de terugkeerrichtlijn genomen besluiten worden vastgesteld op basis van een individuele beoordeling van elk geval. De bovenstaande lijst van criteria moet in elk stadium van de terugkeerprocedure worden meegewogen in de algemene beoordeling van elke individuele situatie, maar kan niet de enige basis zijn om er automatisch van uit te gaan dat een risico op onderduiken bestaat, omdat het vaak een combinatie van de bovengenoemde criteria zal zijn die een basis verschaft voor de conclusie dat een dergelijk risico bestaat. Elke automatische conclusie, bijvoorbeeld dat illegale binnenkomst of het ontbreken van documenten betekent dat er een risico op onderduiken bestaat, moet worden vermeden. Bij deze individuele beoordeling moet rekening worden gehouden met alle relevante factoren, waaronder de leeftijd, de gezondheidstoestand en de sociale situatie van de betrokkenen die mogelijk direct van invloed zijn op het risico dat de onderdaan van een derde land onderduikt. In sommige gevallen kan die beoordeling leiden tot de conclusie dat er geen risico op onderduiken bestaat, ook al is aan een of meer van de in de nationale wetgeving vastgestelde criteria voldaan.

In het geval van verzoeker dient te worden vastgesteld dat de door de Europese Commissie opgesomde criteria als aanwijzingen voor een mogelijk risico op onderduiken niet vervuld zijn, wel in tegendeel.

Verzoeker beschikt immers over een geldig paspoort en een vast verblijfsadres en heeft anderzijds nooit expliciet de intentie geuit een terugkeerbesluit niet te zullen naleven of nog, andere maatregelen, evenmin is er sprake van strafrechtelijke veroordelingen, een onderzoek in die zin, een gebrek aan financiële middelen (gelet op de ontvangen steun van zijn schoonbroer), etc...

Het enige criterium uit de lijst dat kan weerhouden worden betreft het feit dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.12.2020 niet heeft nageleefd. Er dient wat dit betreft ten overvloede te worden benadrukt dat verzoeker, na dit enkele terugkeerbesluit, tot drie maal toe expliciet meegedeeld werd geen bevel in die zin te krijgen.

Er kunnen zich vragen worden gesteld bij de werkwijze van verwerende partij en in het bijzonder of deze kan worden beschouwd conform het Unierecht te zijn.

Immers, men weigert een eerste aanvraag en legt eenmalig een verwijderingsmaatregel op, waarna men opeenvolgend nieuwe aanvragen in overweging neemt, en hoewel al deze aanvragen geweigerd worden, vermelden deze beslissingen steeds te zijn genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Derwijze kan gebeurlijk de indruk worden gewekt bij de betrokkene dat niettegenstaande hij geen gunstig antwoord ontvangt op zijn eigenlijke aanvraag, er anderzijds niet lang ervan hem verlangd wordt dat hij

het grondgebied verlaat en gevolg verleent aan de verwijderingsmaatregel destijds genomen en waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek sedert geruime tijd verstreken is.

Door op deze manier te werk te gaan kan men na verloop van tijd twee criteria in hoofde van betrokkene weerhouden vermits hij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel van twee jaar geleden en vermits hij telkens nieuwe aanvragen heeft ingediend nadat een vorige geweigerd werd.

Derwijze werkt men de situatie in de hand om toepassing te kunnen maken van de criteria die wijzen op een risico op onderduiken, om vervolgens een tweede verwijderingsmaatregel te treffen zonder termijn voor vrijwillig vertrek en bijgevolg opent zich de gebonden bevoegdheid om eveneens een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen.

De individuele beoordeling van de situatie van betrokkene zoals deze weergegeven wordt in de bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van het Unierecht. Immers kan gesteld worden dat de verwerende partij de toestand, enigszins, mede gefaciliteerd heeft. De beoordeling die gemaakt moet worden beperkt zich voor het overige tot het chronologisch uiteenzetten van het verloop van deze toestand. Er gaat geen aandacht naar tal van elementen die het beweerd risico op onderduiken vermogen tegen te spreken, zoals het feit dat hij een vaste verblijfsplaats heeft, geldige identiteitsdocumenten, alhier schoolgaande minderjarige kinderen, een werkbeplooi in de zaak van zijn schoonbroer, etc... Voor zover verwerende partij effectief de individuele beoordeling zou hebben gemaakt rekening houdende met alle omstandigheden van het geval, dan had zij deze door haar gekende elementen mede in overweging dienen te nemen en moeten motiveren waarom deze gebeurlijk niet de vrees voor een risico op onderduiken kunnen ontkrachten.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij dit heeft gedaan, noch blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord, zodat er maar bezwaarlijk op basis van de door verwerende partij weerhouden criteria kan worden gesteld dat er in hoofde van verzoeker, gelet op zijn individuele situatie, sprake is van een actueel en reëel risico op onderduiken.

Om die reden wordt er onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan en dringt de nietigheid van de beslissing zich op.

Verwerende partij voldoet met de bestreden beslissing niet aan de vereisten van behoorlijk bestuur. Zij heeft haar beslissing noch op correcte wijze voorbereid noch zich gestoeld op een correcte feitenvinding. Evenmin heeft zij haar beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij motiveert evenmin op een wijze die voldoet aan de vereisten van formele en materiële motivering en schept bovendien onduidelijkheid voor wat betreft de onderliggende reden waarom verwerende partij nu van oordeel is dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

In het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een beoordelingsbevoegdheid die wordt begrensd door het redelijkheidsbeginsel. Ter toetsing hiervan kan de vraag worden gesteld of iedere redelijk handelende overheid in dezelfde omstandigheden dezelfde beslissing zou nemen. De vraag lijkt hier negatief te moeten worden beantwoord.

Verwerende partij schendt door haar werkwijze bovendien het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De werkwijze van verwerende partij waarmee zij de toestand waarin verzoeker zich thans bevindt mede bewerkstelligd heeft terwijl zij bij verzoeker de indruk heeft gewekt dat zijn aanwezigheid op het grondgebied wel degelijk gedoogd werd, doch in feite deze aanwezigheid ertoe geleid heeft dat hij thans een terugkeerbesluit krijgt zonder termijn voor vrijwillig vertrek en ingevolge daardoor een inreisverbod voor maar liefst drie jaar, zonder rekening te houden met alle in het dossier vervatte dienstige gegevens, schendt de aangehaalde wettelijke bepalingen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De nietigheid van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

2.5. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

2.8. Verzoeker weerlegt nergens de pertinente vaststelling dat hij "(...) niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel" en bevestigt in zijn middel uitdrukkelijk dat het bevel gerechtvaardigd is wat deze rechtsgrond betreft. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel wettelijk verplicht om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te leveren.

2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.10. In zijn enig middel betoogt verzoeker dat geen juiste beoordeling werd gemaakt van zijn gezins- en familieleven. Er werd volgens hem onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat hijzelf met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen sedert 8 juli 2020 officieel inwonen bij de referentiepersoon en dat er een afhankelijkheidsband was omdat er aanzienlijke geldstortingen waren vanwege de referentiepersoon in de maanden augustus tot en met oktober 2021. Volgens verzoeker dateren deze geldstortingen van na de beslissing tot weigering van verblijf van 9 december 2020 waarbij de band van afhankelijkheid werd betwist, waardoor hierover wel standpunt had moeten worden ingenomen in de bestreden beslissing.

2.11. In het bestreden bevel wordt met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

"Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9

oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Betrokkenes echtgenote (O.(...) C.(...)) en kinderen (E.(...) K.(...) R.(...) en B.(...)) hebben evenmin recht op verblijf in België. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkenen en hun kinderen Marokko pas in maart 2018 (slechts iets meer dan 4 jaar geleden) verlieten. Hun kinderen zijn slechts 7 en 10 jaar oud. Hun zeer jonge leeftijd maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een beletsel nemen van deze beslissing. Nergens blijkt uit het dossier dat een scholing van betrokkenes kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

2.12. Verzoeker weerlegt nergens de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij "een gezonde en volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer". Uit het betoog van verzoeker kan niet worden geconcludeerd dat de gegevens uit het administratief dossier, die van 2021 dateren, een ander licht zouden werpen op de beoordeling van het terugkeerbesluit dat anno 2022 aan verzoeker werd afgeleverd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stipt daarnaast aan dat de eerste beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) van 9 december 2020 reeds gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende te weten dat het naderhand ontwikkelde gezins- en familieleven sowieso precair van aard was. Het gegeven dat verzoeker en zijn gezin sinds ongeveer 2,5 jaar 'officieel' op het adres van zijn schoonbroer verbleven, levert tussen meerderjarige verwanten niet automatisch een beschermenswaardig familie- en gezinsleven op. In de beslissing van 9 december 2020 werd reeds vastgesteld dat de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn schoonbroer in het verleden onvoldoende werd aangetoond om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Het doel van de laatstgenoemde wetbepaling bestaat er precies in een verblijfstitel te voorzien in gevallen waarbij er omwille van afhankelijkheid een beschermenswaardig familieleven voorhanden is. Verzoeker kan echter niet redelijkerwijs verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris thans standpunt zou innemen betreffende drie stortingsbewijzen uit 2021, die zich in het administratief dossier bevinden, maar die geen enkele indicatie bevatten inzake het bestaan van een *de facto* gezinsleven op het Belgische grondgebied. Verzoeker dwaalt waar hij beweert dat uit deze stukken een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België zou blijken. De stortingsbewijzen werden wellicht in het kader van de derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) neergelegd. Verzoeker toont niet aan dat deze stortingsbewijzen, gelet op de tussengekomen weigeringsbeslissing (bijlage 20) van 17 november 2021, thans nog langer actueel zouden zijn. Het gaat immers om stortingsbewijzen van 5 augustus 2021, 1 september 2021 en 1 oktober 2021 voor een bedrag van telkens 2.000,00 Euro. Deze bedragen werden vanuit Nederland overgeschreven. De begunstigde van deze stortingen was de referentiepersoon (en dus niet verzoeker). In zijn middel verduidelijkt verzoeker geenszins hoe hieruit zou

kunnen worden opgemaakt dat hijzelf en zijn gezin (financieel) afhankelijk zouden zijn van de referentiepersoon. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden verweten omdat niet concreet wordt aangetoond dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. De Raad stelt vast dat uit deze stukken hoogstens blijkt dat de referentiepersoon gelden ontvangt van een visrestaurant in Nederland. Het enkele gegeven dat als vrije mededeling bij de overschrijving werd opgegeven *“Onderhoudskosten mijn zus en haar gezin”*, kan bezwaarlijk als begin van bewijs worden aanvaard dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon in België een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan. Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat deze documenten een obstakel zouden vormen in geval van verwijdering naar Marokko. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Er wordt immers niet aangetoond dat de financiële ondersteuning van verzoeker en zijn gezin vanuit Nederland, voor zover deze bewezen zou worden geacht, niet zou kunnen worden verdergezet na een terugkeer van verzoeker en zijn gezin naar Marokko.

2.13. Verzoeker richt zich vervolgens tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing om bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het ‘risico op onderduiken’ wordt gedefinieerd in het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling bevat volgende definitie:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

“(...)”

11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.

(...)”

De criteria om een risico op onderduiken vast te stellen, zijn op hun beurt opgenomen in artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet. *In casu* gaat het om het criterium uit artikel 1, §2, 4°, a) en het criterium uit artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)”

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

(...)”

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

(...)”

2.14. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2020 dat haar op 10.12.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 08.07.2020 werd geweigerd op 09.12.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierna diende betrokkene nog op 19.01.2021, 07.07.2021 en op 24.12.2021 een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde schoonbroer. Deze aanvragen werden op 12.05.2021, 17.11.2021 en 12.05.2022 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag de nodige bewijsstukken voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

2.15. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek, aangezien er ondertussen sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing een termijn van meer dan 6 maanden verstreken is waarin geen gedwongen tenuitvoerlegging werd bevolen en waarin verzoeker evenmin initiatief heeft genomen om vrijwillig gevolg te geven aan de hem opgelegde terugkeerverplichting. Indien er beletsels zouden bestaan om 'onverwijld' gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het verzoeker vrij om aan de gemachtigde van de staatssecretaris een uitstel van vertrek te vragen conform artikel 74/14, §1, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker in zijn middel bevestigt dat het criterium uit artikel 1, §2, 4°, a) wel kan worden 'weerhouden' omdat hij het bevel van 9 december 2020 inderdaad niet heeft nageleefd. Het gegeven dat verzoeker naderhand in het kader van de navolgende gezinsherenigingsaanvragen (bijlagen 19ter) telkens in het bezit werd gesteld van een proceduredocument (attest van immatriculatie) in afwachting van een beslissing en dat de navolgende weigeringsbeslissingen (bijlagen 20) niet gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij "4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in(diende) met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980". De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker telkens berustte in de weigeringsbeslissingen. Verzoeker wijst in zijn middel op de aangebrachte nieuwe elementen zoals werkbeloften, stortingsbewijzen en op de afwezigheid van strafrechtelijke veroordelingen. Hij geeft ook aan dat hij steeds op hetzelfde adres verbleef. Met deze argumenten en zijn vermoeden dat hij gedoogd werd, toont verzoeker evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door vast te stellen dat onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf telkens een nieuwe verblijfsaanvraag werd ingediend. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig het criterium uit artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet aanwenden om een 'risico op onderduiken' in de zin van artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet vast te stellen. Verzoeker toont niet aan dat in de beslissing ten onrechte zou worden geconcludeerd dat hij "de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 (misbruikt) louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

2.16. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 1, §1, 11°, 1, §2, 4° en 6°, 74/13 en 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er werd geen motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid aannemelijk gemaakt. Er blijkt voorts niet dat de motieven van de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in hoofde van verzoekster niet zouden zijn gehonoreerd. Verzoeker toont geen schending aan van het redelijkheids- en/of het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN